

Mùa Hè, mùa của ánh nắng, của khí trời hóng hớt sảng sảng. Ngồi ở miền thiên nhiên làm cho mùa Hè có đủ giá trị sáng đẹp ánh nắng mặt trời có thời gian tươm nên sắc màu rực rỡ cho những bông hoa. Dọc theo các con đường quanh thành phố, hoặc trong những khu dân cư, các loài hoa đua nhau khoe sắc. Những tranh thêu, những tủn đống những giỏ phút chốc áp, rực sáng của mùa Hè đẹp khoe sắc. Các loại rau quả cũng thắm, tha hồ nẩy chồi đâm bông.

Mỗi ngày, khi ánh nắng đầu tiên bắt đầu xuất hiện, tiếng kêu của chim còi vọt từ những bụi cỏ báo cho biết mùa tôi đã thức dậy từ lâu và đang chăm sóc vườn tược. Bà có một khu vườn như trong cây ăn trái và rau quả. Niềm vui từ cây cỏ làm những người già như có sắc sảng hớn, năng động hơn. Tôi cũng tranh thủ thời giờ, cũng tủn đống những ngày nắng ấm để ngắm những mầm cây mới, những mầm cây non nớt có thời gian tăng trưởng, và để công cấp đủ ánh sáng cho những khóm cây mới của mùa Đông sắp đến. Mùa Hè là khoảng thời gian tốt để gieo những hạt mầm, trồng những cây non.

Tôi thích ngắm hoa, thích xem cây kiểng. Những người nói đến làm vườn, trồng trọt thì... thôi đi. “Ồ. Chờ mai mùa trái rộ thì tính, còn bây giờ thì... thích chuyển khác...”

Thì lúc mà tôi mê trồng cây kiểng, trồng rau trái, thì cũng là lúc mà chiếc xe của tôi trở thành phòng thí nghiệm chuyên chế những thứ lạ như kẹo, những công cụ cho công việc “động ánh.” Phân bón, phân rác, phân rơm... đủ thứ loại... phân mà tôi không hiểu, nào là thứ dùng cho hoa, nào là thứ dùng cho quả. Tôi sợ nhất là phân bò, đúng nghĩa là thứ chôn cất bài tiết trong cơ thể của con bò theo chu trình tiêu hóa. Chờ chờn chờn vài bao trên xe, mà “hàng xóm” của nó “vườn v” suốt mấy ngày đêm. Cũng vậy cũng là một thứ tươm ra mùi rất khó ưa. Có lần, tí nữa tôi đã gây lộn với người hàng xóm vì tôi nghi ngờ ai đó chôn xui dấm bọ “chôn cất bài tiết” vào thùng rác nhà mình. Sau này tình cờ mới khám phá ra đó là của mình, mùi của nó, ôi thôi không sao “khiếm t.”

Có một lần, đang lúc say mê với những đống “c” là một buổi cùng bạn bè, một cú điện thoại bất chợt của cuc vui. Tôi “lạ tay” đào đất trúng ngay vào hố trồng những củ khoai tây, khoai củ, những cây chồi lên lảng. Khi về đến nhà, những người bạn gặp tôi một cá. Đang hôm hóng vì cuc vui chôn a trôn, thấy củ sâu sau đất những củ, nghĩ đến cái hóa đến tên những củ tháng trời, tôi phải thêm củ bui để những củ khoai tây, tôi càng bực mình. Nhìn những bông hoa tươi tắn, rực rỡ trong vườn mà lòng tôi “héo queo.”

Ban đầu chỉ là vài ba cây, càng ngày “bộ sưu tập” cây kiểng càng phong phú và phức tạp hơn.

Đôi tôi chui và bình đua nhau xuýt hiên. Khi lờ mờ công việc, khi lờ mờ phân bón... càng tăng. Thì giờ của tôi ngày càng bớt xén, chiếc xe của tôi không ai dám ngồi ngoi tr... tôi.

Phải chăng tôi là “non nhân” chỉ vì niềm đam mê của mình?

Cho đến một hôm, vào buổi sáng tinh sương, khi những tia nắng đầu tiên vờn len lỏi vào phòng, qua khung cửa sổ, tôi thấy mình ngồi như bất động trước chậu hoa. Chợt gió mạnh đêm hôm đã làm đổ, gãy những thân cây và phá tan tác những nụ hoa. Một thu vén những cành còn sót lại một cách rất nâng niu. Trên khuôn mặt của mình tôi như có sự mất mát, tiếc nuối. Suốt buổi sáng hôm đó, mình tôi dường như không nói câu nào.

Mình tôi cảm thấy “đau” khi nhìn một bông hoa bị đổ gãy, bà biết quý trọng, nâng niu sự sống, đau sự sống đó là cây cỏ.

Mỗi ngày, trên thế giới này có bao nhiêu người chết, bao nhiêu người bị hành hạ tàn nhẫn chỉ vì sự đố kỵ đã làm mất đi những khác biệt. Sự sống không được nâng niu, không được quý trọng. Cái đau trong lòng và cái đau thực xác vẫn tồn tại cho đến khi nào con người biết “đau” khi nhìn một sự sống khác bị vùi dập, đau sự sống đó là cây cỏ.

Có lần, để kéo cây hoa đào cho thẳng, tôi dùng sợi dây kẽm để cột, mình tôi quát mắng bọn ong làm như thế cây sẽ “đau.” Nếu tôi cảm nhận được cái “đau” của cây cỏ, tôi sẽ không thế nào tát tai người khác, như cảm nhận khác. Con người vẫn hành hạ nhau hàng ngày chỉ vì sự chai cứng của tâm hồn, không còn khả năng để cảm nhận với cái “đau” của động vật.

Mình tôi thấy vui khi một chú non me như me me. Bà non nao hàng đêm để mong nở đào. Cây cỏ và người như có sự thông giao. Những nụ hồng như rạng rỡ khoe những sắc màu rực rỡ như để làm vui lòng người chăm sóc nó.

Những cũng có những nụ hồng chưa kịp hé nở đã bị vùi dập. Những em gái Việt Nam Campuchia bị đem bán đang trong tuổi vị thành niên để thỏa mãn thú vui nhếch nhếch của những người không còn biết đâu là cái non nớt của những nụ hoa mới nở hé nở, còn phải trên trọng,

gìn giữ.

Trở ng hoa không chỉ là một thú tiêu khiển, nhưng còn là một triết lý sống. Qua cách “đi xa” của một tôi với cây cỏ, tôi thấy tâm lòng mình hòa với một tôi. Giá phải chi con người cũng đi xa với nhau như vậy.

Đi sống con người cũng có một mùa Hè để nghỉ ngơi, và cũng có những mùa Đông không nghỉ ngơi. Khi nào là thời gian đúng nhất để gieo những hạt mầm, để đi quá khứ khi mùa Đông đang dần đến. “Hãy gia công làm việc khi trời còn sáng, đến khi trời tối, chúng làm được gì nữa,” một câu trong kinh thánh đã nói thế.

Có những cái hay chỉ đến một lần trong đời, có những khoảnh khắc thời gian sẽ không bao giờ lặp lại. Những gì tôi tiếp nhận để làm cho người khác, những lời nói yêu thương với người thân, những việc làm bày tỏ sự quan tâm, chăm sóc mà tôi vẫn chưa nhận được một ngày này qua tháng nọ, một lần xin lỗi, một quy tắc để nhả thế... Tôi phải gấp gấp thời gian ngay, những mùa một cây trồng, chỉ đi thêm nữa có khi đã quá trễ. Hãy tìm kiếm, ân hận cùng với mùa Đông sẽ tiếp đến.

Mùa Hè ấm áp, rực rỡ ánh nắng một trời. Ngày dài hơn, tha hồ vui chơi, tha hồ làm việc. Tôi đang những giây phút hiếm có, khi chung quanh tôi còn có biết bao điều còn đang dang dở chờ tôi hoàn thành. Mọi ngày qua đi, tôi lại một mình một cái để cảm thông, để yêu thương, để tha thứ. Tôi phải làm ngay hôm nay, để không còn thêm nữa.